

Szakmai gyakorlat Hollandiában

Brázda Antal Zsolt
gyógymasszőr tanuló

„Igen, én vagyok az egyik szerencsés!” -ezzel a mondattal indult el az izgatott várakozás. Várakozás a többi szerencsés nyertes megismerésére, várakozás a felkészítő órákra, várakozás az egy hónapos kalandra, amelynek emléke örök életre velünk marad, s amelynek minden percének felelevenítése örömmel tölt el.

2011 év eleje: jelentkezés a pályázatra, írásbeli és szóbeli, vizsga angol illetve német nyelven.

Amikor tudomást szereztem a pályázatról, elgondolkodtam magamban: „Miért is ne próbáljam meg? Mit veszíthetek? Semmit, csak nyerhetek. Képet kapok arról, hogy megérte-e több éven keresztül tanulni egy nyelvet (beleértve a nyelvvizsgát és az érettségit), pluszban, ha sikerül, egy nagyszerű lehetőség áll előttem, hogy világot lássak, s közben értékes tapasztalatokat szerezzek.” Így hát belevágtam. Az írásbeli után nem voltak kétségeim. Éreztem, hogy megvan az esélyem, hogy egyike lehessék a 14 szerencsés embernek. Ezután jött a szóbeli. E-mailen értesültem a nagyszerű hírről, miszerint mehetek. Érdekes, mikor egy vizsga előtt állok, sose izgulok, talán mikor már az oroszlan barlangjában vagyok, s tudom, nincs visszaút, nincs menekvés. Így volt ez most is.

Szépen kiöltözve megjelentem a teremben, ahol már vártak kíváncsian, érdeklődve, hogy vajon mit tudok produkálni. Meg is kérdezték, hogy mit mondanék magamról, miért pont engem válasszanak? Miért? Jó kérdés. Aztán tisztázódott, hogy a pozitívumaimra kíváncsiak, elmondtam, amit tudtam, s reménykedtem, hogy sikerült őket meggyőzni. Nem voltam biztos magamban. Nem gondoltam volna, hogy sikerülhet. Ezek után újabb izgalmas várakozás jöhetett. Ha jól emlékszem, végig kísérté az egész projektet ez az ún. „izgalmas várakozás”, szóval még jó párszor elő fog még jönni...

Érkezett egy e-mail:

Kedves Pályázó!

Örömmel értesítjük, hogy sikeresen teljesítette a hollandiai pályázat követelményeit.

Azt azonban tudnia kell, hogy a pályázat elbírálás alatt van, és csak május végén derül ki, valóban megkapjuk-e a kért anyagi támogatást. Tehát ha sikeres lesz a pályázat, Ön utazhat szakmai gyakorlatra Hollandiába 2011. novemberében.

Ha kérdése van, forduljon nyugodtan hozzánk. További értesítés szintén e-mailben várható.

Üdvözlettel:

Juba-Nagy Ágnes és Száltelevi Szilvia.

Paradox érzés: Igen, sikerült! Ugyanakkor: jöhetett megint az „izgalmas várakozás”

Hittem benne, hogy ettől még összejön. Olyan nincs, hogy sikeresen teljesítem, s ne mehetnék.

2011. május 13: ezen napon érkezett a következő e-mail, melyből megtudtam, hogy a projekt megvalósul, hogy lesznek felkészítők, s hogy megismerkedhetek a többiekkel...ekkor még nem tudtam, hogy nagy meglepetés vár rám...

2011. június 6: az első találkozó. Megbeszélés zajlott a projektről (hova megyünk, mikor, mi ez tulajdonképpen, stb), illetve kiderült a meglepetés. Megtudtam, hogy én leszek az egyetlen hímnemű lény a 14 főből. Kicsit meghökkentem, s voltak fenntartásaim, de úgy gondoltam, ha másnak sikerült, nekem miért is ne?

2011. június 27: egy pár soros bemutatót kellett írunk magunkról, s a szakunkról, hogy képet kapjanak rólunk a hollandok.

2011. augusztus vége: megkezdődtek az angolos felkészítő órák Rendkívül hasznosan, s mulatságosan (akárom írni: jó hangulatúan) teltek el. Szókincsük gyarapodott rengeteg új szóval, amiket az egészségügyben használnak. Egyik alkalommal meglátogatott minket „holland pótanyánk” Annemarie, aki egy tanár az egyik suliban, amit a későbbiekben meglátogatunk, s a projekt egyik segítője. Szituációs játékokat vettünk angol nyelven. Rendkívül hasznos volt, lévén képet kaptunk arról, hogyan tudunk egy beteggel kommunikálni idegen nyelven, ami tulajdonképpen sokszor még az anyanyelvünkön is problémás.

Ekkortájt már mindenkiben tudatosult, hogy eltelt immár 8 hónap, s milyen hamar jön a külföldi gyakorlat.

2011. szeptember vége-október: a pszichés és kulturális felkészítők, találkozás a hollandokkal.

Ezek a felkészítő órák nagyszerű lehetőséget adtak arra, hogy jobban megismerjük egymást.

A holland vezetőkkel való találkozó is nagyon jó volt, s rendkívül hasznos. Megtapasztalhattuk a holland akcentust, s azokat a csodás „gkhhh”- hangokat. 2011. november: s ím, eljött a várva-várt gyakorlat hónapja!

5-én este befejeződött a csomagolás, majd pár óra múlva kelhettünk is fel, lévén egy elég korai géppel sikerült elindulnunk. Nagyon izgatott volt mindenki. Sokan közölünk egyáltalán nem, vagy csak nagyon régen repültek.

Mikor megérkeztünk, mindenkit elképesztett a hatalmas Schiphol, vagyis az amszterdami repülőtér. Európa egyik legnagyobb repülőtere. Emlékszem, mikor 12 évvel ezelőtt ott jártam, már akkor is elég nagyok tűnt, de az külön meglepett, hogy azóta se ment össze, nem úgy, mint minden más a környezetemben...bár lehet, hogy csak én nőttem meg.

Másfél órás „izgatott várakozás” után megérkeztek a mikrobuszok, amikkel kétórás utazás vette kezdetét Frízföldre, Sneekbe. Útközben áthajtottunk a 32 kilométeres Afsluitdijken, ami egy hosszú gát, melyen autót található (tervezik vasúti sínek telepítését is, hogy megkönnyítsék a vasúti közlekedést Amszterdam és Frízia között, mert jelenleg csakis az Ijssel-tó megkerülésével, 3-4 óra utazással lehet csak eljutni).

A szállásra érkeve, kipakolás, s a végleges program részletes leírása után, illetve a tömegközlekedési lehetőségek megismerése után, még mindenki egyhangúlag kijelentette, még annyira hihetetlen az egész. „Csak” egy kirándulásnak tűnik, nem egy egyhónapos gyakorlatnak. Mindenkiben még az élmények nagyon újak voltak, s felfoghatatlanok, hogy igen, este maximum telefonon, vagy Skype-on tudunk szeretteinkkel kommunikálni, azt is csak korlátozva, mert a Wi-Fi már csak ilyen... De jó, hogy legalább ez a lehetőség előttünk van.

Miután mindenki túl volt a kipakoláson, fürdésen, beszélgetésen, s persze az első blogbejegyzésen, izgatottan hajtottuk álomra fejünket. Vártuk a következő napot, s a vége még mennyire messzinek tűnt, te jó ég!

Hétfővel indult a hetünk.

Azt mindenképpen tisztáznom kell, hogy egy nagyon fejlett városban voltunk, de akkor is vidéken, ergo ahol mi voltunk a városszélén, onnan a városba egy busz járt, az is kb. fél óránként, viszont a rendszerük eléggé fejlett. Még működik a papír alapú jegyvásárlás, de egy novemberben bevezetett rendszerre próbálják az embereket szoktatni, s ez nem más, mint az OV-Chipkaart. A lényege, hogy az ember egy kártyára fizet x összeget, majd a kártyát használva utazhat. A tömegközlekedési eszközökön lézeres kártyachip olvasó van elhelyezve, ahol is fel- illetve leszálláskor kell a kártyát helyezni. Problémák persze még vannak a rendszerrel, pl: nem mindig olvasta be a kártyát, de a több nyelven beszélő buszvezetők (igen, minimum angolul és németül) igencsak kedvesek, s megértőek voltak. Látták, hogy turisták vagyunk, így engedékenyebbek voltak.

Az embernek hamar hozzá kellett szoknia, hogy E.T.-nek nézik ezen a tájékon. Egyrészt a kinézetünk miatt, pluszban az öltözködésünk, s nyelvünk miatt. Az is persze szokatlan volt nekik, hogy azon a vidéken turisták járnak.

Eléggé furcsák ők. Nem az megy ott, mint itt, hogy az utcára menve is a legelegánsabb ruhában kell megjelenni, az adott divat szerint, hanem számukra az a fontos, hogy önmagad legyél. Tök mindegy milyen a hajad, a ruhád, csak önmagad legyél. Ők eléggé hétköznapi cuccokban vannak, leszámítva a vezető beosztásban lévőket. Ezért is voltunk nekik furcsák. Ez nem egy lenézendő dolog szerintem, hanem egy elgondolkodtató inkább, hogy az ember ne mindig a külsőségek alapján ítélkezzen.

Ami még meglepő: vasárnap minden zárva! Így tudtuk, hogy a vásárlásainkat hétköznap kell megoldani.

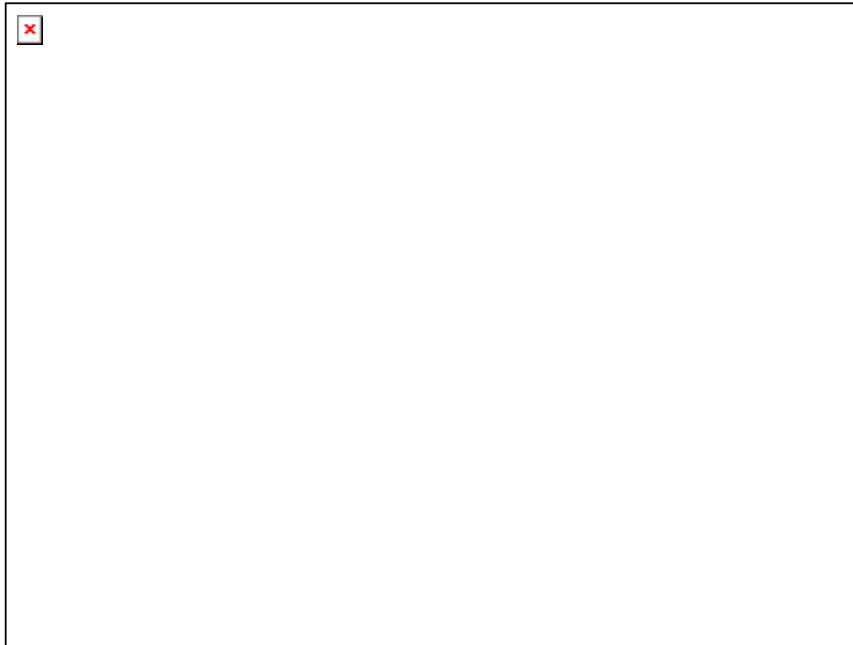
A tájról meg annyit, hogy igen, látszott, hogy vidéken vagyunk. Szívderítő volt látni, hogy ott még egy létező fogalom a mezőgazdálkodás. Mindenfelé legelők, marhák és birkák. És persze csatornahálózat, ha esetleg vízhiány lenne. Illetve szélérőművek, szélmalomok, mert igenis törődnek a jövővel (nem mellékes, hogy keretük is van rá).

Első nap elvittek minket a partneriskolába, a ROC Friese Poortba, Leeuwardenbe. Már az udvaron kedveskedtek nekünk: a holland mellett a mi tiszteletünkre felvonták a magyar zászlót is. Bepillantást nyerhettünk a holland oktatási rendszerbe. Elég interaktívak az órák, s az biztos, hogy a gyerekeket önállóságra nevelik. A tanár „csak” órát ad, illetve segít a tanulóknak, ha elakadnának a tanulásukban, de magának a tanulónak kell tudnia/rájönnie, mit akar tanulni, illetve a tesztek segítenek a döntésnél, de minden esetre a gyerekek döntenek sorsukról. Az ebédnél megízlelhettük a holland/fríz konyha remekeit. Mit mondjak: gasztronómiai kultúrájuk gazdagsága messze elmarad a miénktől, de ettől még az ételeik finomak. Megízlelhettük a curry levest, a krokettot, (ami egy húspép, krokettként sütve), illetve a szendvicseket. Nem használnak vaját/margarint, hanem inkább szendvicsskrémet, vagy csak natúran fogyasztják a kifliket felvágottal, vagy sajttal s persze zöldséggel. Ezután körbevezettek minket az intézményben, s láthattunk pár termet. Teljesen más felfogásúak: üvegfalak vannak, illetve tágas belső terek. A felszereléseken látszik, hogy van mit a tejbe aprítaniuk. A sulit után egy kis városnézésre ment mindenki, majd ezután meg is volt az első nagyobb kalandunk: mindenkinek egyedül kellett visszatálnia a szállásra. Mindenkinek sikerült! Bár nem elsőre, de mindenkit megnyugtathatok: nem bolyonganak azóta sem közlünk ott az utcákon.

Következő napon elmentünk Drachtenbe, ahol is a designerek, s webdesignerek képzését, illetve termeit nézhettük meg. Itt készíthettünk képeslapokat, amiket el is küldtek szeretteiknek. Ebéd után megnéztük a multimédia szakos hallgatók termeit, óráit. iMac-ekkel, vagyis a jelenleg legmodernebb, s legdrágább gépekkel szerkesztgetnek az iskolában. Több iPhone alkalmazást is ők szerkesztettek. Ezután jöhetett a városnézés, s a hazaút.

Az ember ilyenkor elkezd értékeln, amit itthon esetleg nem: például a tömegközlekedést, de ide érthetem a napsütést is. Itthon mindenki depresszív, ha nem kaphatja meg az adagját. Odakint ritkán süt a nap így novemberben, de az biztos, hogy minden hétvégén szép idő van. Viszont azt is megtudhattuk, hogy rendkívül szerencsések voltunk, lévén emberemlékezet óta nem volt ilyen szép idő 3 héten át novemberben, mint amilyen most volt.

Következő nap elmentünk egy leeuwardeni városnézésre egy szimpatikus úriemberrel, aki a város történelmi háttéréről mesélt. Igen szépen s tisztán beszélt angolul, dacára annak, hogy ő meg volt győződve róla, hogy nem. Miután okosabbak lettünk, a következő helyre utaztunk, ami a város és a tartomány legmodernebb, s legnagyobb kórháza volt, az MCL.

A kórházzal számokban: az északi térség 250 ezer beteget tartozik ide; 3343 alkalmazott teljesít szolgálatot, ebből 700 önkéntes, akik mind hollandok s többnyire idősek; az elmúlt 20 évben 900-ról 657-re csökkent az ágyak száma (nem megszorítás miatt, hanem az emberek előbb gyógyulnak); ja igen, s a pluszpoén: a kórház évi költségvetése 250 millió euró(!).

Nagyon jó hangulat volt ott, nem volt az embernek olyan érzése, mintha egy kórházban lenne, s a mellette lévő szobában beteg emberek feküdnének. Tán így próbálják az emberek rossz érzését „elkergetni”: külön személyzet, s külön szakma van a gyerekek műtétre való felkészítésére, nyugtatására.

Következő napon a gyerekgondozásba nyerhettünk bepillantást egy prezentáció segítségével a drachteni ROC Friese Poortban. Ha lehet, az anya otthon szül, s az ápoló házhoz jön a szülés után. Különböző feladatai vannak a gyermek fejlődésének ellenőrzése mellett, pl.: főz, takarít, fogadja a vendégeket.

Ebéd után az értelmi- s testi fogyatékkal élők falujába mentünk. Itt nem elkülönítik a beteg embereket, hanem próbálják őket összeszoktatni ép társaikkal. Ez úgy valósul meg, hogy az épület, amiben vannak, körbe van építve lakóházakkal, ahol laknak is, s naponta

érintkezhetnek egymással a fogyatékosok, s a nem fogyatékosok. Érdekes volt ezt is látni, s felismerni, hogy ettől mi még eléggé el vagyunk maradva. Pedig ez még pénz kérdése sem lenne, hanem pusztán felfogás/nevel(tet)és...

Következő nap ismét a leuwardeni ROC Friese Poortba mentünk, ahol is angol és önismereti órán vehettünk részt, majd egy kommunikáció óra jött, amit egy színész tartott. Rendkívül élvezetes volt.

Ezzel el is érkeztünk az első kulturális programhoz: Sinterklaas ünnepének leuwardeni fordulóján. Ő a holland Mikulás, s a hollandok egy teljes hónapig ünneplik őt. Hitük (mármint gyermekeik hite) szerint Sinterklaas Spanyolországból érkezik hajón, hogy aztán fehér lovon végigvonuljon a város utcáin, s közben vele tartanak a segítői a Zwarte Piet-ek (Fekete Péterek).

Mi azon szerencsések közé tartozhattunk, akik a Péterekkel utazhattak egy hajón. Iszonyatosan nagy karneváli hangulat volt, ahogy szóltak a kongák, s ahogy mindenki énekelt. Több ezer ember volt az utcákon. Úgy fogadták őt a város főterén, mint egy nemzeti hőst. Furcsa egy ünnep, de tetszett. Különösen a nyalánkságok, miket ilyenkor esznek: különféle karamellás, fahéjas, mézes kekszek és ostyák.

Eljött a vasárnap, a szabad nap, mikor is kihasználva a ragyogó napsütést, s a kertben álló ugrálót, mindenkiből előjött a gyerek, pluszban még sportoltunk is. Izgalmas, s mozgalmas egy hetet zártunk le.

Majd jöhettek is a gyakorlati hetek! Mindenki izgatottan várta.

Nekünk, masszöröknek a masszázson túl még fizioterápiával is kell foglalkoznunk. Igaz a miénk másabb, mint az övék, de attól még az is fizioterápia. Kétfajta kezeléssel ismerkedtünk meg, az egyik a manuálterápia, amely a csontkovácsolás egy formája, illetve egy Magyarországon ismeretlen kezeléssel, melynek nincs is magyar neve. Úgy hívják, hogy dry-needling. Ha le akarnám fordítani így hangozna: száraz tűzés. A lényege, hogy az akkupunktúra egyik válfaja, s mint ilyet, tűkkel végzik. A fájdalmas izomcsomókat stimulálják vele addig, míg azok szét nem esnek. Elég barbár, s fájdalmas, de kétségkívül hatásos. Pluszban fontos hozzátennem, hogy elvárják, hogy a kezelés után tornáztassuk magunkat, így a kezelők mindig egy konditeremmel vannak ellátva. A masszázst magát egy focicsapatnál gyakorolhattuk az SC Cambuur gyermekcsapatánál. Az oktatóink készséggel fordítottak mindent, s jó hogy a latin az egészségügy nyelve, mert különben jó pár problémánk lett volna. Mindent elmagyaráztak, s hagytak minket is kezelni. Megmutattak egy újfajta kezelést, a kinéziós tapasztalás használatát. Ezt főleg sportolóknál használják, a vérálfutások eltüntetésére, s az izomrostok nyújtására, vagy ernyesztésére. Imádtam a gyakorlatot, jó volt idegen nyelven kommunikálni, s adott esetben megvitatni, hogy melyik módszer a hatásosabb: a magyar vagy a holland. Rendkívül jó tapasztalatszerzés volt.

Két kulturális program volt még hátra: Ameland és Amszterdam.

Ameland egy sziget, nem messze a fríz partoktól. Hajóval keltünk át. A hajón volt szerencsénk találkozni Hugh Laurie alteregójával, legnagyobb örömünkre, még közös fotót is sikerült csinálni vele.(igaz, ők nem ismerik a Doktor House-t, micsoda pech...) Kb. 30 perc hajókázás után megérkeztünk. Itt kerékpároztunk egy teljes napon át. Nagyon élveztük. Különösen úgy, hogy a hollandok mind biciklivel járnak, s egész ott tartózkodásunk alatt mi is ki akartuk próbálni. Vadregényes tájakon mentünk, s a tengerpartra is eljutottunk. Hihetetlenül tiszta volt az idő, s a levegő is. Az ott eltöltött idő legszebb, s legjobb napja volt ez! Még estefelé egy ottani Sinterklaas-olásba is belebotlottunk. Este pedig Annemarie készítette gulyáslevest ettünk, amit nagy örömmel fogyasztottunk. Lehet, hogy nem pont olyan volt az íze, de maga a gesztus iszonyat megható volt.

Amszterdamban mindenki a maga ura volt. Ki-ki megtekintette a Van Gogh Múzeumot, a Madame Tussauds Múzeumot, illetve a szuvenir boltokat is. Igazából a város eléggé hasonlított a Nyugti pályaudvarra és környékére. Nagyon szokatlan volt. 2-3 hét alatt megszoktuk a kevés embert Sneekben, s Leeuwardenben, épp ezért volt furá, hogy hirtelen rengetegen voltak az utcákon.

Az utolsó napokban sor került a búcsúvacsorára és a prezentálásra. A búcsúvacsin saját gulyáslevest készítettünk, még jó, hogy vittem ki Erős Pistát. Megajándékoztuk hollandjainkat, s jóízűen elfogyasztottuk az ételt. Majd jöhetett egy kis almás pite!

Prezentációnk pedig a kint eltöltött időt mutatta be. Az utolsó napon a leeuwardeni ROC Friese Poortban adta elő minden szak a hallgatóságnak, akik a minket segítő tanárokból és diákokból állt.

Nagyon szerettem kint lenni. Hiszem, hogy egy életre megmaradnak az emlékek, s az érzések. Köszönöm szépen Mindenkinek, akinek jóvoltából létrejött ez a projekt. Mindenért hálás vagyok, s leszek is!

Brázda Antal Zsolt